

Nephrolepis (nefrolepis)

rodzina Davalliaceae (Nephrolepidaceae)

W ramach rodzaju *Nephrolepis* znanych jest ok. 30 gatunków zarówno naziemnych jak i epifitycznych. Paprocie te pochodzą głównie ze strefy zwrotnikowej Ameryki, Afryki i Azji. Są to zarodnikowe rośliny kłaczowe o długich, pierzastych (pojedynczo lub podwójnie), łukowato wygiętych liściach. Na dolnej stronie starszych liści są umieszczone zarodniki. Paprocie te wytwarzają też liczne rozłogi, które po zetknięciu z ziemią dają nowe rośliny. Najbardziej znane i uprawiane jako rośliny ozdobne gatunki to: *Nephrolepis cordifolia* (nefrolepis secolistny), *nephrolepis exaltata* (nefrolepis wyniosły).

Nephrolepis exaltata jest jedną z najpopularniejszych paproci w naszych domach, jest bardzo cenną rośliną ze względu na bogactwo form, w jakich występuje. Wyróżniamy wiele odmian tej paproci. Liście ich w zależności od odmiany mają od 80 do 180 centymetrów wielkości oraz różne kształty. I tak np. liście bardzo drobne, silnie skędzierzawione i gęste ma odmiana „Whitmanii”, jeszcze gęstsze liście posiada „Superbissima”, podwójnie pierzaste i wąskie charakteryzują odmianę „Hillii”, a u odmiany „Roosevelti” liście są fryzowane. Inne popularne odmiany to: „Teddy Junior”. „Atlanta”, „Bornstedt”, „Bostoniensis”, „Corditas”. Na popularność nefrolepisów wpływa również ich dostępność na rynku oraz łatwość uprawy. Jest uważana za roślinę wytrzymałą i odporną na zaniedbania pielęgnacyjne i uprawowe. Nie wymaga bardzo wilgotnego powietrza, a także dobrze znosi światło słoneczne - najlepiej rośnie w miejscach jasnych, choć bezpośrednio promieniowanie słoneczne powoduje przejaśnienia liści. Jak każda paproć lubi wilgoć, można ją nawet uprawiać w naczyniach hydroponicznych, ale najlepsze podłoże dla tej paproci to mieszanka torfu, ziemi liściowej i piasku. W okresie zimowym temperatura może wynosić ok. 10–12°C, młode roślinki wymagają trochę wyższej, bo 15–18°C. W okresie wzrostu wymaga cotygodniowego nawożenia, może to być albo rozcieńczona gnojowica, albo roztwór nawozów mineralnych. paprocie te bardzo bujnie będą rosły jak będą miały tak zwane „ciepłe nogi” czyli temperaturę podłoża na wysokości 20–25°C. Rozmnaża się najlepiej przez rozłogi lub poprzez podział kęp w momencie przesadzania, nie rozmnażamy ich przez zarodniki, ponieważ są one zazwyczaj bezpłodne, a u odmian nie dziedziczą cech roślin męskich. Jedyną odmianą, którą możemy rozmnażać przez zarodniki jest odmiana „Bornstedt”. Nefrolepis dożywa do dziesięciu, a niektóre odmiany do ponad dwunastu lat, więc długo może cieszyć nasze oczy swoją urodą, a przy właściwej pielęgnacji z wiekiem jest coraz dorodniejsza i piękniejsza. Ich walory dekoracyjne najlepiej eksponować w wiszących ażurowych pojemnikach (wyłożonych np. mchem torfowcem).

***Nephrolepis cordifolia* (syn. *Nephrolepis tuberoza*)** - Nefrolepis sercolistny pochodzi z południowej Afryki. Ma sztywne, pojedynczo pierzaste liście, które dochodzą do 60 cm długości. Liście są ciemnozielone, a listki okrągławe i drobno piłkowane. Kłacza ma grube i mięsiste. Pod względem warunków uprawy nie odbiega od innych znanych paproci. Wymaga stanowiska jasnego ale nie pełnego słońca. Optymalna temperatura do wzrostu to ok. 20°C. Jest bardziej wytrzymały na przesuszenie niż nefrolepis wysoki, choć wymaga sporej wilgotności powietrza - ok. 50 %. Należy raczej utrzymywać stale taki poziom wilgotności. Latem możemy ją od czasu do czasu zraszać. Nawozimy je tylko w okresie wegetacji – latem, co 14 dni. Nie przesadzamy ich co roku, na ogół wystarczy przesadzać co 2 lata (wiosną).